

Прояви на ученичество

„Постоянно си спомняме вашите дела на вяра, труд на любов и търпение на надежда в нашия Господ Исус Христос пред Бога, нашия Отец.“

1 Солунци 1:3

Учениците на Христос са онези, които са приели Исус като свой Изкупител. Освен това, те са посветили живота си на божествената кауза, представлявана в Него, като са приели Неговата покана да вземат кръста си и да вървят по Неговите стъпки, дори до смърт. (Матей 16:24). Думата „ученик“ означава „учещ се или възпитаник“, а учениците на Христос получават учението си от Исус, когото приемат за свой Учител и чиито наставления отразяват волята на Небесния им Отец.

Исус каза за Натанаил: „Ето истински израилтянин, в когото няма лукавство!“ (Йоан 1:47). Това означава, че по времето на Исус е имало хора, които са били считани за израилтяни, но не са били такива, тъй като животът им не е бил достатъчно съобразен с волята на Бога на Израил. Поради това те не са приели Исус като обещания Месия. Същото важи и за духовния Израил в днешно време, съставен от учениците на Христос. Има „истински“ ученици. Обаче има и такива, които твърдят, че са последователи на Исус, но са ученици само по име, защото не се подчиняват на ученията на Учителя.

Искреността на сърцето е едно от основните условия за истинско ученичество. Тези, които са искрени, ще се стремят да изразят своето изповядване не само с думи, но и с дела. Апостол Йоан написа: „Дечица мои, да не любим с думи, нито с език, но с дела и в истина. И по това познаваме, че сме от истината, и ще успокоим сърцата си пред Него.“ 1 Йоан 3:18,19

Братята в Солун, към които е отправен нашият въстъпителен текст, очевидно са били много верни „в дела и в истина“, доказвайки искреността на своето изповядване като ученици. Павел ги похвали за делото им на вяра, труда им на любов и търпението им на надежда. Всеки истински ученик на Христос трябва да притежава вяра, способна да премести планини, да бъде изпълнен с любов и да бъде търпелив и дълготърпелив в служението на Господа, Истината и братята.

Дело на вярата

Павел похвали братята в Солун за тяхното „дело на вярата“. Това е много подходящ израз, защото където има истинска вяра, неизбежно ще има и дела, свързани с нея. Яков обобщи това много добре, когато написа: „Вярата, ако няма дела, е мъртва, като е сама. Да, човек може да каже: „Ти имаш вяра, а аз имам дела; покажи ми вярата си без делата си, и аз ще ти покажа вярата си чрез делата си.“ (Яков 2:17,18). Илюстрацията, която Яков използва, е случаят с беден брат или сестра, които идват в нашето общество. (Яков 2:15,16). Ако този човек бъде пренебрегнат, това разкрива липса на делата, които трябва да произтичат от истинската вяра.

Има много начини, по които вярата действа. В писмото си до еврейските братя Павел споменава много от тях. Цитирайки части от този разказ, четем: „Чрез вяра Авел принесе на Бога по-добро жертвоприношение от Каин, който беше от ; ... Чрез вяра Ной, предупреден от Бога за неща, които още не се виждаха, се уплаши и пригответи ковчег за спасението на дома си; ... Чрез вяра Авраам, когато беше призван да излезе на място, което след това щеше да получи за наследство, се подчини; ... Чрез вяра и самата Сара получи сила да зачене и роди дете, когато вече беше в напреднала възраст; ... Чрез вяра Авраам, когато беше изпитан, принесе в жертва Исаак; ... Чрез вяра Яков, когато умираше, благослови и двамата сина на Йосиф; ... Чрез вяра Йосиф, когато умря, спомена за излизането на израилтяните и даде заповед относно костите си; ... Чрез вяра Мойсей, когато порасна, отказа да бъде наричан син на фараоновата дъщеря, предпочитайки да страда с Божия народ, отколкото да се наслаждава на удоволствията на греха за кратко време.“ Евреи 11:4-25

Това са само някои от проявленията на вярата, които Павел е събрал от живота на много герои от Стария Завет. След това той добавя: „Какво още да кажа? Защото няма да ми стигне времето да разкажа за Гедеон, за Варак, за Самсон и за Ефтай; за Давид също, за Самуил и за пророците: Които чрез вяра покоряваха царства, вършеха правда, получаваха обещания, затваряха устата на лъвовете, угасяваха силата на огъня, избягваха острието на меча, от слабост ставаха силни, ставаха храбри в битка, разбиваха армиите на

чужденците. Жени получаваха мъртвите си възкресени.“ Евреи 11:32-35

Тук Павел споменава делата на вярата в случаи, когато Господ е възнаградил верните по начини, които са показали Неговото благоволение към тях. След това той продължава: „Други претърпяха изпитания с жестоки подигравки и бичуване, да, и дори окови и затвор: Бяха камъни, бяха разрязани на две, бяха изкушени, бяха убити с меч: скитаха се в овчи и кози кожи; бяха бедни, страдаха, бяха измъчвани; (за които светът не беше достоен): скитаха се по пустини, по планини, по пещери и по земни дупки.“ Евреи 11:36-38

Както е показано тук, мнозина преживяха изпитания и преследвания, защото чрез вярата си застъпиха за делото на Господа и не се съгласиха на компромис със силите на злото, които ги заобикаляха. Добра илюстрация в този смисъл е случаят с тримата приятели на Даниил, които отказаха да се поклонят на образа, издигнат по заповед на Навуходоносор. Онези, които отказаха да се поклонят на този образ, трябваше да бъдат хвърлени в огнена пещ и унищожени. (Даниил 3:1-12). Когато им беше даден втори шанс и след предупреждение от Навуходоносор, тези верни и непоколебими мъже казаха: „Ако е така, нашият Бог, на когото служим, може да ни избави от горящата огнена пещ, и Той ще ни избави от ръката ти, о, царю. Но ако не, да ти бъде известно, о, царю, че няма да служим на твоите богове, нито ще се поклоним на златния образ, който си издигнал.“ Даниил 3:17,18

Тук делото на вярата беше отказът да се поклонят на златния образ, който Навуходоносор беше

издигнал. Тези трима евреи имаха вяра да повярват, че техният Бог е способен да ги избави от жестока смърт в огнената пещ. От друга страна, те не знаеха дали това ще бъде Неговата воля за тях. Въпреки това, вярата им помогна да победят изкушението, независимо от това какъв щеше да бъде резултатът. Те имаха вяра да повярват, че ако умрат, то е защото техният Бог е преценил, че това ще бъде най-доброто. Истинската им надежда беше избавлението в „по-добро възкресение“. Евреи 11:35

Любовта се труди

Има много начини, по които любовта работи. На еврейските братя Павел написа: „Бог не е несправедлив, за да забрави вашите дела и труда на любовта, които сте показали към Неговото име, като сте служили на светиите и продължавате да служите.“ (Евреи 6:10). Тук „трудът на любовта“, за който се говори, е в полза на братята. Това е в съответствие с наставлението на Учителя, че трябва да се обичаме един друг, както Той ни е възлюбил. Неговата любов към нас го подтикна да положи живота си за нас. Затова в своето наставление Йоан написа, че трябва да бъдем изпълнени с любов: „Трябва да положим живота си за братята.“ 1 Йоан 3:16

Трудът на любовта е доброволен. Човек може да бъде подтикнат от любов, но не и принуден. Любовта се основава на безкористност и е от Бога. В Бога имаме най-висшия пример за любов. Всичките Му творчески дела са, от една гледна точка, доказателство за Неговата любов. Той не се нуждаеше от нещата, които създаде. Те бяха за полза на Неговото творение. Най-

забележителното проявление на Божията любов е в дара на Неговия единороден Син, който е Изкупител и Спасител на света. „Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син, за да не погине никой, който вярва в Него, но да има вечен живот.“ Йоан 3:16

В няколко случая в Новия Завет гръцката дума „агапе“ – означаваща любов – е преведена като „милосърдие“. Макар че повечето изследователи на Библията предпочитат думата „любов“ пред „милосърдие“, чистото милосърдие по-точно отразява това, което Писанията описват като божествена любов. Милосърдието е актът на даване на онези, от които няма надежда за възвръщане. Това беше вярно в Божия дар на Неговия Син. Приемайки този дар, ние го правим с разбирането, че няма нищо, което можем да направим, за да се отплатим. Всичко, което можем да направим, е да изразим нашата благодарност, като приемем дара и посветим живота си с цялото си сърце на Този, Който го е дал.

Любовта се труди, любовта дава и по този начин любовта се проявява в служението на Господа, Истината и братята – всичко това „без никакви условия“. Където любовта изпълва сърцето, там ще има дела на любовта. Ще има ежедневни жертви в името на другите, особено на братята. Ще има пламенен ентузиазъм да служим на Господа и да прославяме Неговите хваления. Когато няма такива прояви, това просто означава, че липсва любов. Както Йоан попита: „Как пребъдва Божията любов“ в такъв човек? 1 Йоан 3:17

Павел споменава и други дела на любовта, които трябва да бъдат в сърцата и живота на учениците

на Господа. „Любовта е дълготърпелива и милостива; ... не завижда; ... не се хвали, не се възгордява, не постъпва неблагоприятно, не търси своето, не се разгневява лесно, не мисли зло; не се радва на неправдата, а се радва на истината; всичко претърпява, всичко вярва, всичко се надява, всичко издържа. Любовта никога не престава.“ (1 Коринтяни 13:4-8). Не трябва да очакваме, че в нашата паднала плът можем да бъдем толкова изпълнени с любов, че да отговаряме напълно на тези различни качества. Въпреки това, ако имаме сърдечно желание да го направим, те ще се проявят до голяма степен в общуването ни един с друг, а също и към онези, с които влизаме в контакт в света.

Търпеливо надежда

Павел също похвалява „търпението на надеждата в нашия Господ Исус Христос“ на братята от Солун. На друго място той пише: „Ние сме спасени чрез надежда; но надеждата, която се вижда, не е надежда; защото това, което човек вижда, защо още да се надява?“ (Римляни 8:24). Като ученици на Христос, ние се надяваме на нещата, които Господ е обещал, нещата, които все още не виждаме. На първо място сред тях в ранната църква беше установяването на Христовото царство, в което те се надяваха да живеят и да царуват с Него (Откровение 20:6). Радваме се, че осъзнаваме, че живеем все по-близо до това време, но все още чакаме изпълнението на надеждата да живеем и да царуваме с Христос. Ние, подобно на учениците в ранната църква, продължаваме да се нуждаем от „търпението на надеждата“.

Това чакане изисква търпение и издръжливост, защото докато чакаме, има изпитания, които трябва да издържим. Павел отново пише: „Ние се хвалим и в скърбите, като знаем, че скръбта ражда търпение; а търпението – опит; а опитът – надежда; а надеждата не посрамва, защото Божията любов е изляна в сърцата ни чрез Светия Дух, който ни е даден.“ Римляни 5:3-5

В Посланието към евреите четем за обещаното завръщане на Христос, което е пряко свързано с нуждата на учениците от търпение. „Имате нужда от търпение, за да получите обещаното, след като сте изпълнили Божията воля. Още малко време, и Онзи, Който ще дойде, ще дойде и няма да се забави. А праведният ще живее чрез вяра; но ако някой се оттегли, душата Ми няма да има удоволствие в него.“ (Евреи 10:36-38). От апостол Яков четем: „Бъдете търпеливи, братя, до пришествието [гръцки: присъствието] на Господа. Ето, земеделецът чака скъпоценния плод на земята и има дълго търпение за него, докато получи ранния и късния дъжд. Бъдете и вие търпеливи; укрепете сърцата си, защото пришествието [присъствието] на Господа приближава.“ Яков 5:7,8

В своята провидение Господ често е позволявал на Своя народ да предполага, че развитието на Неговия план е по-близо, отколкото всъщност се е оказвало. Това е особено вярно по отношение на завръщането на Христос и установяването на Неговото царство. Мнозина от учениците в ранната църква вярваха, че завръщането на Христос е много близо. И все пак Петър и другите успяха да разберат, преди да завършат своя път, че то няма

да се състои по времето на тяхното поколение. Съмнително е обаче дали някой от тях е осъзнавал, че ще изминат толкова много векове, преди да се осъществи това изключително събитие в Божия план.

Въпреки това тази славна надежда беше толкова скъпоценна, че всеки ден те очакваха нейното осъществяване, проявявайки търпение и издръжливост. Така беше и с братята в Солун и, съдейки по наблюдението на Павел в нашия текст, те търпеливо очакваха изпълнението на надеждата си по подходящия начин, като продължаваха да бъдат активни в служението на Господа. Те очакваха активно.

Проповядване на Посланието

В цитирания от нас пасаж, когато апостол Павел похвали братята от Солун за тяхното дело на вярата, той имаше предвид тяхната дейност по проповядване на Евангелието на Христос. Това става ясно от контекста на думите на апостола. В следващите стихове четем: „Евангелието ни не дойде при вас само с думи, но и със сила, и със Светия Дух, и с голяма увереност, както знаете какви хора бяхме сред вас заради вас. И вие станяхте последователи на нас и на Господа Исуса Христа, като приехте словото сред много страдания, с радост от Светия Дух; така че станяхте пример за всички вярващи в Македония и Ахая. Защото от вас се разнесе словото на Господа не само в Македония и Ахая, но и на всяко място се разпространи вашата вяра в Бога; така че не е нужно да говорим нищо.“ 1 Солунци 1:5-8

Тук Павел говори за начина, по който е свидетелствал за Евангелието пред онези, които са станали ученици в Солун. Неговата ревност и вяроност са били явни пред тях. Той споменава, че те са станали негови последователи, както и той е бил на Христос, подражавайки на неговата мисионерска ревност в проповядването на благовестието. Поради това те, от своя страна, са станали пример „за всички вяроавци в Македония и Ахая“. След това той обяснява защо: „Защото от вас се разнесе словото на Господа не само в Македония и Ахая, но и на всяко място се разпространява вашата вяра в Бога.“ Това са забележителни изявления!

Исус, нашият Господ и Учител, чиито ученици твърдим, че сме, ни остави наставления да бъдем Негови свидетели по цялата земя. (Матей 28:19; Деяния 1:8). Ако имаме вяра в Него и в Неговото водачество, ще се подчиняваме на Неговите наставления. Неспособността да се подчиняваме с цялото си сърце би била доказателство за липса на вяра, защото това дело на вярата би липсвало от ежедневието ни. Нека бъдем по-скоро като братята от Солун, които разпространяваха Словото на Господа навсякъде. По този начин те дадоха доказателство за своята вяроност, като следваха примера, даден им от Павел. Те го следваха, както той следваше Исус, който сам също беше верен в проповядването на Евангелието на царството. Матей 4:17; Лука 4:43

Същото изпитание днес

В днешно време ние сме в много по-добре осведомена позиция по отношение на осъществяването на Божия план, отколкото са

били онези в ранната църква. Въпреки това изпитанието да издържаме търпеливо е пред нас също. Всички бихме искали да видим бързото осъществяване на нашите надежди за царството, но нямаме увереност кога точно ще стане това. Подобно на братята от времето на Павел, и ние сме наставлявани да продължаваме да отдаваме живота си в служба на Господа, без да знаем колко още ще бъдем призовани да служим, да се жертваме и да страдаме по този начин.

Ето защо се нуждаем от търпеливо издържане в надеждата. Именно това търпение ще ни позволи да запазим надеждата си, независимо колко дълго може да бъде времето на чакане и колко тежки могат да бъдат преживяванията ни в служението на Господа, докато активно чакаме. Това наистина е изпитание за издръжливост. Нека не губим първоначалния си ентузиазъм за Истината и нейното служение просто защото има привидно забавяне в осъществяването на нашите надежди. Бог е съвършен хронометрист и всяка подробност от Неговия план се изпълнява точно когато Той е постановил, че трябва да се случи. Ако на нас видението ни се струва, че се бави, нека осъзнаем, че всъщност не е така. (Аввакум 2:3; Евреи 10:37). По-скоро Господ изпитва търпението на нашата надежда и наблюдава колко ревностни в Неговото служение ще продължим да бъдем, независимо колко дълго може да ни се струва чакането.

Когато Павел увери еврейските братя, че Бог не е несправедлив, за да забрави техните дела на любов, той добави: „Искаме всеки от вас да проявява същото усърдие до пълната увереност в надеждата до края.“ (Евреи 6:10,11). Не е

достатъчно нашето дело на вяра, труд на любов и търпение на надеждата да продължават или за кратко време, или за много години. Изпитанието за истинско ученичество е вярност до самия край на тесния път, дори до смърт. „Бъди верен до смърт, и аз ще ти дам венеца на живота.“ Откровение 2:10

В обяснението на притчата за сеяча Исус каза: „Притчата е следната: Семето е Божието слово. Тези край пътя са онези, които чуват; тогава идва дяволът и отнема словото от сърцата им, за да не повярват и да не бъдат спасени. Тези върху камъка са онези, които, когато чуят, приемат словото с радост; но те нямат корен, вярват за малко, а в час на изкушение отпадат. А онези, които паднаха сред тръните, са онези, които, когато чуят, отиват и се задушават от грижите, богатствата и удоволствията на този живот и не донасят плод до зрялост. Но онези на добрата земя са онези, които с искрено и добро сърце, като чуят словото, пазят го и с търпение донасят плод.“ Лука 8:11-15

Семето, което падна сред тръните, съдържа специално предупреждение за всички ученици на Господа. Трябва да бъдем нащрек, за да не би грижите на този живот да се намесват прекомерно в нашето дело на вяра и труд на любов. „Търпеливото продължаване в правенето на добро“ е най-добрата защита срещу тази опасност, заедно с молитвата за неизчерпаема сила да продължаваме да трудим, докато не завършим пътя си. Римляни 2:7

Накрая, относно слугата, който е използвал Господните блага с вярност, четем в Притчата за талантите: „Господарят му каза: „Браво, добър и верен слуга! Ти си бил верен в малкото, ще те

поставя над многото; влез в радостта на господаря си.“ (Матей 25:21). Нека всеки от нас да продължи верно своето дело на вяра, труд на любов и търпение на надежда „пред Бога и нашия Отец“ до края на нашето земно пребиваване.